

22.9.2019, Telecí a Pustá Rybná

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Jak je tvůj příbytek milý, Hospodine zástupů! Má duše zmírá steskem po Hospodinových nádvořích, mé srdce i mé tělo plesají vstříc živému Bohu! Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě, mohou tě zde vždycky chválit. Blaze člověku, jenž sílu hledá v tobě, těm, kteří se vydávají na pout'. (Ž 84, 2-3.5-6)

PÍSEŇ 158 Samému Bohu sláva

VSTUPNÍ MODLITBA

Milosrdný Bože, věčný Otče, stojíme v tomto shromáždění před tebou – lidé nestejně minulosti, rozdílných kvalit, jeden od druhého velmi odlišní. Ale přes svou odlišnost všichni stejní: všichni stejně hříšní a stejně pospíchající vstříc životu. V tom není mezi námi rozdíl. Stejná je však i naše závislost na tvém smilování v Kristu Ježíši; společná je nám všem potřeba setkat se s ním, jenž nemoci naše nesl a naše bolesti na sebe vzal, jenž byl na Golgotě obětován za nás. A proto tobě děkujeme, že jsi z lásky k tomuto světu dal svého Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Děkujeme, že tato záchrana je bez rozdílu a výhrad zaslíbená každému z nás. Pokorně tě prosíme, posvět' nás Duchem, abychom se v dnešní den s důvěrou svěřili slovu našeho Pana a zakusili i jeho moc. Ať v něm trvale zakotvíme a ve společenství omilostněných hříšníků s celou tvou církví děkujeme a na věky tě velebíme. Amen.

I. ČTENÍ / 2Kr 5, 1-7

PÍSEŇ / 177 Nuž Bohu, 200 V Tvé síle, 610 kéž bychom

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, vyznáváme, že jedna z věcí, která nám v životě často chybí, je vděčnost. Prosíme, otevři nám oči a srdce, abychom viděli, co všechno od tebe různými způsoby dostáváme a máme. Pomoz nám objevit, že největší silou a mocí našeho života nejsou naše znalosti ani zkušenosti, ale víra, že ty nás máš rád a nikdy nás neopustíš. Prosíme, Pane, měj s námi trpělivost; pomoz nám dát svůj život do služeb tobě a neztrácet čas tolika zbytečnostmi.

Hospodine, Pane náš, ty můžeš Duchem svatým způsobit, aby slovo o Kristu vyvolalo víru. Prosíme, učiň to při všech, kdo dnes slyšeli evangelium: ať se na ně spolehnou, ať se s důvěrou chopí tvého Syna jako přemožitele hříchu a smrti, jen ať jej nehledají pouze pro okamžitou pomoc, ale plností svého života se k němu přimknou – za soužení i pohody, v nemoci i ve zdraví, prosbami i vděčnými chválami. Prosíme tě, aby se moc evangelia prosadila ke spasení i při nevěřících, nad kterými lámeme hůl. Pohlédni z nebes, Stvořiteli, prokaž svou časnou i věčnou spásu našim nemocným. Stůj svou milostí při těch, kdo po lidsku nemají už naději na uzdravení a ubírají se vstříc smrti. Otče náš, který jsi v nebesích...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací. Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony. Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit. Nehledejme prázdnou slávu, nebud'me jeden k druhému vyzývaví, nezávid'me jeden druhému. (Gal 5, 22-26)

POŽEHNÁNÍ Pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. Amen. (Fp 4,7)

PÍSEŇ 485 Král věčný,

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / Lk 17, 11-19

Milí přátelé v Kristu,

Jste vděční? A umíte být vděční? A za co máme a můžeme být vděční? Neboli jste dostatečně vděční za všechny ty dary, které od svých bližních dostáváte a na druhou stranu můžete být vděční za to, co máte, zvláště když víte, že by to mohlo být ještě lepší a že bychom mohli chtít ještě víc, ale mohlo? A mohli? A zasloužíme si to?

Vděčnost projevil jen jeden z nich, jen jediný z deseti malomocných, které Ježíš uviděl a hned je poslal ke kněžím a než tam došli, byli uzdraveni. Jen jeden se však, jakmile to uviděl, ten zázrak, hned vrátil a velikým hlasem velebil Boha. Až tak, že padl tváří k Ježíšovým nohám a děkoval mu. Věděl komu, Bohu skrze Krista, věděl proč, že byl uzdraven, věděl jak, že mu musí i poděkovat. A byl to Samařan neboli cizinec neboli podle Židů nevěřící, někdo, od koho by se to dalo očekávat nejméně. Není zač, rádo se stalo, ale nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenšel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec? Kde je víra a vděčnost těch ostatních, kde je ještě někdo další, a ne kvůli mně, aby mi poděkoval, ale kvůli Bohu, aby poděkoval a vzdal chválu taky a možná především jemu, že ho, že je zachránil. Neboli kde jsou všichni ostatní?

A ty, cizinče, jdi, vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.

Ale zpět na začátek. Neuzdravuje uzdravení samo ani to nebylo Ježíšovým cílem, tím je velebení Boha, hluboká vděčnost a nesmírná radost z toho, že v Ježíši jedná sám Bůh a skrze něj se ujímá trpících. A ti tak i díky jemu mohou být uzdraveni, a tak přivedeni i k tomu, komu náleží všechna sláva, čest i spasení, k samému Bohu, který to vše způsobil.

A co my, umíme být vděční? A nejen za své zdraví, případně uzdravení, ale za vše, co nám Bůh skrze svého Syna dává?

Ano i ne, řekl bych. Někdy jsme vděku plní, když se třeba nad něčím hodně dlouho trápíme a nevíme si s tím rady a pak skoro najednou odněkud přijde i zcela nečekaná pomoc a my můžeme jen říct, děkuji. Jindy však jako by se nám vděčnosti moc nedostávalo, to, když určité věci považujeme za víceméně normální a samozřejmě, a není proč za ně děkovat.

Ale, a to ten Samařan věděl moc dobře, někdy totiž ani nevíme, co v tom druhém vlastně máme a ne, že bychom si už tak zevšedněli, to si například vůbec nemyslím, spíš je nám tak nějak všelijak, že když už jde okolo někdo, kdo je známý tím, že vedle uzdravení nabízí i spásu, a to skoro zadarmo, nezbyvá nám než hlasitě volat, Mistře Ježíši, smiluj se nad námi. Ke komu už taky jinému a proč, když už stejně nemáme moc co ztratit.

A Ježíš? Když je vidí, posílá je pryč. Jen jděte a uvidíte, chce jim říci a oni jdou a vidí, ale jen jeden se vrátí. Jen jeden z nich, jen ten, který to vše správně pochopil, že to bylo od Boha a že je za to třeba poděkovat, což jsem tu už sice jednou říkal, ale proč to nezapakovat. Jen jeden z nich a kdo jiný než ten, který ač cizinec, tomu asi i opravdu věřil a mohl tak i být zachráněn.

A my budeme taky zachráněni? Jako cizinci a příchozí? Ano i my, i když jsme tu většinou doma a úplně klidně bychom si tu Boží záchranu mohli nárokovat jaksi automaticky, a to i pro své nejbližší, naše pevná a hluboká víra a také vděčnost a pokora by nás měly, měla uzdravovat ze všech nemocí a strastí jaksi automaticky, protože komu taky jinému. Ale, ale, ale, nic na světě ať už v tom širším nebo teleckém není automatické, všechno si člověk musí svým způsobem vydobýt, případně vyprosit nebo i vymodlit. Nic, už protože všechno dostáváme svým způsobem nezaslouženě, zcela odkázáni na Boží a Ježíšovu, Mistrovu milost a nemilost. Nemáme nic, jen svou vděčnost a pokoru, která nás nese i přes všechny překážky až ke hvězdám. Vděčnost a pokora, ta dvě slova, která jsou na nás i nejvíce vidět, ne jen píle a určitá vytrvalost, že za tím Ježíšem dojdeme, a to třeba i cestou zpět, ale především to, že za vše můžeme a musíme být Pánu Bohu vděční a jen on nás učí nebýt ani se necítit lépe, než někdo jiný. Vděčnost za život, pokora před ním.

Ale, aby to celé zase nevyznělo tak osobně, co ti, kteří se už nevrátili. Pěkně ještě cestou očištění došli k těm kněžím, ti je prohlásili za zdravé a pak si to namířili opět domů za svými rodinami, tam, odkud původně vyšli a byli šťastní a spokojení, že jsou opět zdraví a nic je už netrápí ani to, že se od Ježíše, proč by nakonec taky měli, nedozví, jak je, většinou zřejmě Židy zachránila jejich víra.

Zatímco ten, o němž se tu celou dobu bavíme, se nakonec obrátil a jak mu bylo dáno, tak šel s ujištěním, ale možná i těmi Ježíšovými otázkami a kde je těch devět? Jen já, cizinec a příchozí vzdávám tu Bohu chválu? Ne, ne, ten byl hlavně ze všeho nejvíc rád, že byl uzdraven a jak za Ježíšem přišel, tak mohl zase odejít. A co Ježíš? Uzdraví ještě někoho, když se dočká toho, čeho se dočká? Celý ten příběh o uzdravení deseti malomocných, z nichž poděkoval nakonec jen ten jeden, je příběhem o Ježíšově trpělivosti s námi lidmi, než nám dojde, komu a za co máme ve svých životech vzdávat chválu, zdalipak ne Bohu samému a nejen tomu, který nás za ním posílá, ale i zásadní otázkou, proč bychom vlastně měli být uzdraveni a zbaveni všech vin a zachráněni ode všeho zlého, když si toho stejně kolikrát ani moc nevážíme a už to bereme víceméně jako samozřejmost. Však už se někdo postará, Ježíš, kněz anebo doktor anebo ještě někdo z příbuzných, nárok na to, na co bychom stejně měli tak jako tak právo, stačí jen zavolat i když se musí hlasitě.

Proč tedy a za co být vděční? Snad za dar života a za Ježíše Krista, který v Jeruzalémě, do něhož příběh směřuje, vydobyl našim životům smysl v lásce a oběti? Snad jako pozvání k vděčnosti a chválám, které nám v každé nedělní jítro připomíná zvon, který zve do nedělních shromáždění? Nebo za to, že se nám i dnes dostalo dalšího z příběhů evangelií a my z toho můžeme žít celý další týden? Ale nebuďme smutní a buďme vděční a radujme se, že jsme se tu dnes opět mohli sejít, kolikrát se nám to ještě stane a nebojme se, že by nás v tom Pán Ježíš mohl nechat, nenechá, už protože za ním přece chodíme rádi a dost často ho i o něco prosíme, např. abychom byli uzdraveni, a i Pánu Bohu za vše děkujeme a chválíme, že se o nás tak hezky a pěkně stará.

Tak jakápak starost, co těch devět ostatních, jaké chmury, že se kromě tohoto cizince nikdo jiný nenašel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu chválu a prostě jen poděkoval. Ne, ta otázka je principiální a míří k tomu, kdo v Ježíše věřili a věří pouze proto, že od něho očekávají zdraví a pozemskou zajištěnost, aniž by v něm viděli Spasitele, jemuž náleží božské chvály. Ta otázka je zcela zásadní, protože dnes už čekáme Spasitele spíš pro naši Českobratrskou církev evangelickou a možná ještě pro celý svět, ale pro nás? My čekáme už jen na konec, neboť na začátku nám zní, že zůstali stát opodál a hlasitě

volali Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi a na konci jen vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.

Co zachrání nás? Sám Ježíš nebo snad víra v něj nebo snad kněží, kam nás i on sám posílá? Nebo snad ještě něco jiného? Ale co by to mělo být. Na počátku stojí uposlechnutí Ježíšových slov, jděte a ukažte se i někomu jinému než mně a vstaň a jdi a tvá víra tě už ponese. Je chápán jako ten, kdo především přikazuje, eventuálně nařizuje, hlavně však učí a vede k tomu, co nás může všechny zachránit, ke spáse, která je jen v tom být vděční za to, co máme, o nic se nestrachovat, ničeho se nebát a v poslušnosti jeho příkazů a slova jít dál a dál, kam nás i naše víra ponese a donese. Třeba až na sám konec země nebo se jen vrátit o nějaký kus cesty zpět a začít hezky od začátku. Oněch devět bylo také uzdraveno, avšak o jejich spáse není přímo řečeno nic. Spása je totiž víc než jen pozemské zdraví. Spása je záchranou ode všeho zlého, je to sice něco dost nehmatatelného i nekoukatelného ani moc nepředstavitelného, ale pro naše životy, i když si to třeba ani neuvědomujeme, je to dost podstatné.

Spása a spasení, totiž vzájemné smíření s Bohem a lidmi je tím, co nám Pán Ježíš vyhlašuje. Tím je i vyjádřeno, že pohanům ke spasení plně stačí víra v Ježíše Krista a že zákon a chrám již přestává být hradbou, která nás s nimi rozděluje. Tak si toho važme.

PÍSEŇ / 673 dej odvahu, 635 tvá pane láska, 636 z tvé ruky,